

[Bomholt.]

udviklet sig i indeværende århundrede. Vi har da valgt den udvej imødekommende at lade rigsdagen vælge rigsrettens medlemmer udenfor sin midte blandt medborgere, der må formenes at have kendskab til det parlamentariske liv. Det vil indtil videre ikke være vanskeligt at finde sådanne mennesker. De vil bl. a. kunne findes blandt de landstingsmedlemmer, der inden længe forlader huset her. Valgperioden er sat til 6 år, et ikke for langt åremål, da de mænd og kvinder, der kan komme i betragtning, nødvendigvis må være i besiddelse af erfaring og modenhed. Nu skulle da paragraffen være i orden, og så er spørgsmålet, om vi overhovedet i vor generation får brug for den. Forhåbentlig sker det ikke.

Blandt de øvrige spørgsmål skal jeg fremdrage ganske enkelte. I § 51 hedder det, at de af rigsdagen nedsatte kommissioner er berettigede til at fordrø skriftlige eller mundtlige oplysninger såvel af private borgere som af offentlige myndigheder. I den parlamentariske kommission har det vist sig, at det i visse tilfælde var vanskeligt at få vidner til at udtale sig. Det ærede medlem hr. Busch-Jensen har visse sørgmodige erfaringer, og vi er nu enige om, at der skal tilvejebringes lovhjælp til vidnepligt i sådanne tilfælde, så at en for stor træghed i sandhedens interesse kan overvindes.

I nær tilknytning til et afsnit i det ærede medlem hr. Hans Hedtofts ordførertale understreges det i betænkningen, at der må udarbejdes en ny forretningsorden, en forretningsorden, der først og fremmest har det sigte, at arbejdet med lovforslagene skal være solidt og betryggende. Det er af stor betydning, at arbejdet straks fra begyndelsen lægges rigtigt tilrette, at det kan lægges således tilrette med overholdelse af fristerne, med udvalgsarbejdet i faste udvalg mellem såvel første og anden som mellem anden og tredje behandling, at der opnås endnu større garanti mod lovsjusk, end den nuværende totingsforfatning indeholder.

I en af frihedsparagrafferne, § 71, har vi indføjet den bestemmelse, at ingen borger på grund af sin afstamning eller sit tilhørsforhold til den ene eller den anden race kan berøves adgangen til den fulde nydelse af sine borgerlige og politiske rettigheder. I disse tider, da antisemitismen raser, og da mennesker hånes for at tilhøre en

bestemt race, inden de klynges op i galgen, kan det være rimeligt, at vi helt klart her i landet går ind for en humanistisk opfattelse. Vort demokratiske livssyn afviger fundamentalt fra det, som råder i de totalitære samfund, og det må gerne siges også i grundloven.

I § 64, stk. 2, vedrørende forvaltningsdomstole, er der enighed om en bedre affattelse, som ikke på nogen måde kan ændre den passus i bemærkningerne, der vedrører spørgsmålet om domstolenes ret til at prøve lovenes grundlovsmæssighed. Jeg er enig med ordføreren om, at etableringen af forvaltningsdomstole kan betyde et stort plus med hensyn til adgangen for den lille mand til umiddelbart at få sin sag prøvet.

Der har været nogen uklarhed med hensyn til den procedure, der vil være at anvende overfor politiske foreninger, der kræves opløst. I § 79, stk. 4, foreslår hele udvalget nu indsat, at sag kan anlægges ved underret og uden særlig tilladelse føres igennem til rigets øverste domstol. Denne den vistnok tredje affattelse er uangribelig.

Den ærede ordfører omtalte § 78 og rejste problemet: Er teatercensuren bortfaldet? Den ærede ordfører meddelte, som rigtigt er, at udvalget ikke har ønsket at tage stilling til paragraffen. Personlig mener jeg, at teatercensuren med paragraffens vedtagelse er afskaffet.

Må jeg tilføje en enkelt ting, som jeg glemte at tage med vedrørende folkeafstemningers afklaring gennem formandskendelse. Den ærede ordfører gik, såvidt jeg kunne høre det, ud fra, at formanden ville orientere sig til forskellig side. En sådan udtalelse er subjektiv og ikke udtalt på udvalgets vegne.

I den ærede ordførers tale, der iøvrigt var sober og udmærket, var der visse udtalelser om ejendomsret og domstole i forhold til nævninger, der må opfattes som udtryk for partiet venstres og ikke udvalgets opfattelse.

Desværre er der delte meninger om, hvad tinget skal hedde. Personlig vil jeg foretrække navnet Danmarks folketing. Da vor forfatning blev til, var Monrad og Lehmann enige om, at det gamle tingnavn, der har fulgt vor historie fra de ældste tider, skulle bevares. Der er ikke i dette land en egn, der ikke rummer minder om